Hakstöistkummes jutt

Meije jutustus algab mõni
uasta sada tagasi. wana orja ja
ebä usu aeast ehk kus rahwas
alles pimeduse kütkes elas kus
kõik sugu nõidust ja ka kodo
käimist usuti Sell aeal üks talu
poeg. Hans oma ainsa poea Madiseg
ja oma teese poole Elsaga Madis kis
oma wanemate ainus poeg sai
päris ärä ellitud nü et ta sugug
ei wütsinud tööd tehä mis ka meil
päiwil paraku ika tuntud asi on.
et üksikud lapsed alwasti kaswate
kuda üeldud ei wütsinud ta mi
tehä wait ulkus möödä metsi ~~metsi~~
~~[illegible]~~
~~wanwes~~ wilet lüjes ühe pöösa alt

teese alla kunni köht tuhjäs läks
kui ta kahessa töistkumne uastases
olli suand ~~ei~~ olli ka juba laiskus
nü wõimust wõtnud et Madis
istuli ei wütsinud süjä wait
sedägi tegi ta pitkali paraku müid
nägid wanemad mis nendearmsast
poeast olli kasunud aga müid tulli
ka aeg kus isä ei jõud nud enäm
mõisa päiwi tehä sest wana wuse
wõttis wõimust kubjas andis käsku
pois katsu mõisa tõõsse ning.
Madis astuski latsi minemata
mudugi ei wõind jätta süs üks
puha kummas kubja käsikud oles
~~ka~~ maitse suand kui õnne oles
olnud oles mõlemad tubli soja sanna
suand Madis astus mõisa tõõsse aga
sie aeas alles madise silmäd pärani
sest et tall enne seda pölud tarwis